

„Nepřeji si vás obtěžovat.“

„Kolik lidí tady v Elysiu znáte?“

„Nikoho, ale...“

„Tak vidíte.“ Zastrčila si vizitku zpátky do kabelky. *Kontakt uložen*, svítilo mi na displeji.

„Děkuji.“

Doufala jsem, že jsem to řekla dostatečně důrazně. Ve tváři se jí opět objevil doříček, pak se pokožka znovu vyhladila. Enisa se otočila se a odešla zpátky ke svému životu.

Na policejní stanici jsem si promluvila s vyšetřovatelkou oblečenou v červeno-bílé kombinéze. Má slova nejspíš nedávala příliš smysl. Upřímně řečeno si z rozhovoru moc nepamatuji. Policistka mě vyslechla a potom prohlásila, že případ zatím vyšetřují jako majetkový trestný čin, protože Harmonijská univerzita neudělila zaměstnancům svolení k přesunu vybavení ani pokusných kultur. Jelikož se vozítko po opuštění přetlakové komory mohlo vydat po povrchu planety jen po Arcadijské dálnici, byly za ním vyslány jednotky, které mají za úkol pohřešované najít. Je jen otázkou času, kdy dopravní prostředek a personál objeví. Měla bych zachovat klid. Policistka mi předala svou vizitku a kontakt na krizového poradce.

„Kdyby se vám o nich něco doneslo,“ vybídla mě, „nebo vás napadlo něco, co by mohlo být důležité, zavolejte mi.“

Slíbila jsem, že to udělám. Celé dopoledne vyplňuji dotazníky, které mi poslali. Údaje o pohřešované osobě. Příjmení: Uriarte. Rodná jména: Sol Haru. Datum narození: 3. 2. 2131. Pohlaví? Formulář nejspíš aktualizovali naposledy na sklonku 21. století. V některých oblastech na Zemi a v konzervativnějších cylindrických městech se tato kolonka dá očekávat, ale na Marsu? Možností bylo naštěstí mnoho.

Ziggy se nudí. Občas za mnou přijde a škrábne mi packou po displeji.

Vím, že tohle mlčení není nezbytně tvá vlastní volba, Sol. Jsem v jeho jádru jako v oku bouře. Kdesi zepředu se blíží

hradba zkázy, která mě nakonec dostihne, všechno rozmetá a promění. Než se tak stane, musím přemýšlet a přijímat to, co mi ticho nabízí. Znovu přede mnou otevírá stezky, které se ubírají z minulosti k současné chvíli. Větví se a mizejí v šeru. Hledám mezi nimi tu, kterou chci vidět celou. Tu, kterou Vivian nakreslila svými slovy mezi nás a ještě dál.

Země se probudí, kameny promluví a temnota ustoupí nad vodami.

Pamatuji si tu větu napsanou na okraji textu v jakési knize, již mi Vivian dala přečíst. Knih vlastnila hodně a škrábat poznámky po okrajích měla ve zvyku, takže bych si toho nejspíš asi ani nevšimla, kdybych ji neslyšela tu větu i říkat. Snažím se rozpomenout, v jakých to bylo souvislostech.

Ze začátku své učednické doby na Měsíci si vzpomínám, jak mě s sebou poprvé vzala na léčitelské sezení. Na Měsíci jsme byly už šest týdnů a já si pomalu zvykala, že mě jednou týdně nechává na jeden či dva dny samotnou. Ozřejmila mi, že chodí za pacienty, a pokaždé se vracela s pitnou vodou a jídlem.

Jednoho rána mi po snídani řekla: Měla by ses převléknout.

Šla ke své tašce, ve které nosila bubínek, zápisník a masku. Vyndala z ní srolovanou látku převázanou stužkami a podala mi ji.

Rozbal to, pobídla mě.

Rozvázala jsem mašle a rozvinula rozměrný plášť se širokými rukávy. Byl pomalovaný vzorem připomínajícím skvrnitou zvířecí srst, v místě páteře se táhl úzký strom.

Dnes mi budeš pomáhat, pronesla Vivian.

Co budu dělat?

To uvidíš.

Víc mi nevysvětlila, ačkoli jsem se vyptávala. Kdykoli jsem položila otázku, řekla jen: Uvidíš. Asi si uvědomovala, jak jsem nervózní, protože nakonec dodala: Pokaždé je to jiné, takže se na to připravit nedá. Musíš prostě přijmout, co nastane.

A co když to nezvládnu?